

Vesle Rødhette

Det var engang en søt liten pike. Alle, som så hender, holdt av henne; men ingen var så glad i henne som hennes gamle bestemor. Hun var så inderlig glad i den vesle piken at hun ikke visste hva godt hun skulle gjøre henne. Engang gav hun henne en liten hette av rød fløyel, og fordi den kledte henne så godt, og hun ikke ville ha noe annet på hodet, kalte man henne bare vesle Rødhette.

Engang sa moren til henne: «Se her, vesle Rødhette, der har du et stykke kake og en flaske saft, bring nå de til din bestemor! Det vil gjøre henne godt; for hun er syk og svak. Men vær snill og pen pike; stå ikke og glan bort i alle krokene når du kommer inn i stuen, og glem ikke å si god morgen! Gå også pent og løp ikke bort fra veien, ellers faller du og slår istykker flasken, og da får ikke din syke bestemor noen drikke.»

«Jeg skal nok gjøre som du sier», sa vesle Rødhette, og så gav hun sin mor hånden på at hun skulle det. Hennes bestemor bodde langt ute i skogen, og da nå vesle Rødhette kom derut, møtte hun ulven. Men vesle Rødhette visste ikke at den var et så fryktelig dyr, og derfor var hun ikke redd for den.

«Goddag, vesle Rødhette!» sa ulven.

«Goddag, kjære ulv!» svarte vesle Rødhette.

«Hvor skal du hen så tidlig da, vesle Rødhette?» spurte ulven.

«Til bestemor», svarte hun.

«Hva er det du bærer på da?»

«Det er kaker og saft. Vi bakte igår, og jeg skal nå gå til min stakkars syke bestemor med noe som kan styrke henne.»

«Hvor bor bestemoren din da, vesle Rødhette?»

«Hun bor ennå vel et kvarters vei inne i skogen. Huset står under de tre store eiketrær, og nedenfor det står alle nøttebuskene, som du nok vet», svarte vesle Rødhette.

Da tenkte ulven ved seg selv: «Denne unge piken er en fet lekkerbisen; hun vil smake deg ennå bedre enn den gamle; du må gå listig frem, så du kan snappe dem begge!» Den gikk nå en stund ved siden av vesle Rødhette og gjorde seg riktig blid. «Vesle Rødhette», sa den, «se dog de vakre blomstene som står rundt omkring her! Hvorfor ser du deg ikke omkring? Jeg tror sannelig du heller ikke hører hvor yndig de små fuglene synger? – Du går jo som om du skulle gå til skolen, istedenfor at du burde more deg herute i skogen.»

Vesle Rødhette slo øynene opp, og da hun så hvordan solstrålene danset mellom trærne, og alt stod fullt av vakre blomster, tenkte hun: «Hvis jeg tar med meg en bukett med friske blomster vil den sikkert glede bestemor; det er også ennå så tidlig på dagen at jeg allikevel kommer tidsnok frem.» Og så løp hun omkring i skogen og plukket blomster. Når hun hadde plukket en, syntes hun at der lenger borte stod en ennå vakrere en, og så løp hun etter den, og løp lenger og lenger inn i skogen.

Men ulven gikk like til bestemorens hus og banket på døren.

«Hvem er det som er derute?» spurte bestemoren.

«Det er vesle Rødhette som kommer med kaker og saft. Lukk opp!» sa ulven.

«Trykk bare på klinken!» ropte bestemoren. «Jeg er så svak og dårlig at jeg ikke kan stå opp.»

Ulven trykket da på klinken, trådte inn, og gikk uten å si et ord like hen til bestemorens seng og slukte henne. Deretter tok den på seg hennes klær, satte kappen hennes på hodet, la seg i sengen hennes og trakk forhenget for.

Mens dette stod på hadde vesle Rødhette løpet omkring etter blomster. Da hun hadde så mange at hun ikke kunne bære flere, husket hun igjen på at hun skulle til sin bestemor, og så gikk hun avsted til henne.

Hun ble forundret da hun så at døren stod åpen, og da hun kom inn i stuen syntes hun allting var så rart derinne. «Du gode Gud, så redd som jeg blir herinne idag! – Før syntes jeg bestandig så godt om meg hos bestemor; men nå blir jeg så redd, så redd!» mumlet hun. Hun sa «godmorgen», men fikk intet svar. Deretter gikk hun bort til sengen og trakk forhenget tilside. Jo, ganske riktig, der lå bestemoren. Hun hadde trukket kappen langt ned i ansiktet og så så forunderlig ut. «Men bestemor, hvorfor har du så store ører?» spurte vesle Rødhette.

«Forat jeg kan høre deg så meget bedre», svarte ulven; for den var det jo.

«Men bestemor, hvorfor har du så store øyne?» spurte vesle Rødhette.

«Forat jeg kan se deg så meget bedre,» svarte ulven.

«Men bestemor, hvorfor har du så store hender?» spurte vesle Rødhette.

«Forat jeg kan ta deg så meget bedre!» svarte ulven.

«Men bestemor, hvorfor har du en så fryktelig stor munn?» spurte vesle Rødhette.

«Forat jeg kan spise deg så meget bedre!» svarte ulven, og så sprang den ut av sengen og slukte den stakkars vesle Rødhette.

Da ulven hadde stillet sin sult, la den seg igjen i sengen og begynte å snorke så det duret i lang vei. Jegeren gikk nettopp forbi. «Hvordan kan dog den gamle konen snorke så høyt? Du må se etter om det mangler henne noe!» tenkte han. Så gikk han da inn i stuen, og da han kom hen til sengen så han at ulven lå i den. «Så finner jeg deg da endelig engang, gamle gråtass!» sa han. «Jeg har lenge lett etter deg!» Han ville nå legge an sitt gevær; men så kom han til å tenke på at ulven kanskje kunne ha spist bestemoren, og at hun kanskje ennå kunne reddes, og så skjøt han ikke, men tok en saks og begynte å skjære opp buken på ulven, som ennå sov som en sten. Da han hadde gjort et par snitt fikk han se den vesle røde hetten, og da han hadde gjort et par

snitt til, da sprang vesle Rødhette selv ut.

«Å, så redd som jeg har vært! Det var så mørkt derinne i ulven!» ropte hun.

Og så kom også den gamle bestemor levende ut igjen; men da var det også bare såvidt hun kunne puste. Men vesle Rødhette hentet straks endel store stener, og med dem fylte hun ulvens mave. Da ulven våknet ville den løpe bort; men stenene var så tunge at den straks falt og slo seg ihjel.

Da ble både bestemoren og vesle Rødhette og jegeren vel fornøyd. Jegeren tok ulvens pels, og bestemoren spiste kakene og drakk saften som vesle Rødhette hadde brakt med seg, og hun kom seg fort igjen. Men vesle Rødhette tenkte: «Nå vil jeg aldri mer forlate veien og løpe inn i skogen når min mor har forbudt meg det.»

Da vesle Rødhette en annen gang gikk med kaker til sin bestemor, møtte hun igjen en ulv. Den prøvde å få lokket henne bort fra veien; men vesle Rødhette tok seg nå iakt og hørte ikke på ulven, men fortsatte sin vei.

Hun fortalte bestemoren at hun hadde møtt ulven, og at den hadde sagt goddag til henne; men på øynene dens kunne hun godt se, at hvis det ikke hadde vært på selve veien, så hadde den sikkert spist henne, sa hun.

«Kom», sa bestemoren, «vi vil lukke døren så den ikke kan komme inn.»

Snart etter banket ulven på døren og ropte: «Lukk opp kjære bestemor; det er vesle Rødhette som kommer med kaker til deg!» Men de svarte ikke og lukket ikke opp døren. Da listet ulven seg noen ganger rundt huset, og sprang til slutt opp på taket for å vente der inntil vesle Rødhette gikk hjem igjen om kvelden. Da ville den liste seg etter henne og ta henne og spise henne i mørket.

Men bestemoren merket hva det var den tenkte på. Utenfor huset stod det et stort stenkar. «Ta spannet og fyll karret med det vannet som jeg kokte pølser i igår!» sa bestemoren til vesle Rødhette. Vesle Rødhette bar da vann, inntil det store karet var aldeles fullt. Da kjente ulven den deilige duften av pølsene, og så kikket den ned og strakte halsen så langt frem at den ikke lenger kunne holde seg fast. Den begynte å gli nedover taket, og så falt den like ned i det store kar og druknet. Men vesle Rødhette gikk glad og vel fornøyd hjem, og det var nå ingen som gjorde henne noe vondt mer.

Lastet fra:

EventyrForAlle.no

Tysk folkeeventyr, samlet av Jacob og Wilhelm Grimm (Offentlig eiendom - public domain)

Original tittel: Rothkäppchen

Redigert av Karl-Robert Rønning, basert på den norske oversettelsen "Vesle Rødhette " fra [Grimm's Eventyr \(1910\)](#) av Johan Halmrast. (Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustrasjoner: Ukjent (Antatt: Offentlig eiendom - public domain. Ta kontakt om du har informasjon.)

Kilde: [Nasjonalbiblioteket](#)